

spørgsmål er. Det må vel være, fordi ministeren et eller andet sted allerdybest nede godt kan forestille sig, at der måske ville komme en sådan anbefaling fra et udvalg.

Nu er det sagt så mange gange, at Ombudsmanden skulle være en ankeinstans, at det kræver en kommentar. Det er altså noget juridisk sniksnak. Ombudsmanden er ikke nogen ankeinstans. Ombudsmanden træder til, hvis alt andet er efterprøvet, og i særlige sager bestemmer Ombudsmanden selv, om sagen skal tages op.

Til sidst vil jeg bare spørge: Hvilke internationale eller nationale organer skal udtale sig kritisk om udlændingelovgivningen og menneskerettighederne, for at ministeren vil tage det for gode varer? Vi har UNHCR, den europæiske menneskerettighedskommisær og det danske Institut for Menneskerettigheder, der alle sammen har sagt det samme på forskellige områder, men findes der nationale eller internationale organer bortset fra Integrationsministeriet, som ministeren vil lytte til?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi har hver gang forholdt os til den kritik, der har været. Juristerne i Integrationsministeriet og Justitsministeriet har gennemgået kritikken, så den forholder vi os til hver evige eneste gang, så vi er sikre på, at vi overholder de internationale konventioner.

Så vil jeg gerne fremhæve, at i efteråret ændrede vi netop retspraksis i flygtninge- og familiesammenføringssager, så det er ikke, fordi at vi er døve. Men vi vil selvfølgelig gerne foretage vores egne vurderinger, og jeg synes netop, at en af de konklusioner, man kan drage af debatten i dag, er, at dette her ikke er nogen objektiv videnskab. Det kommer an på vurderinger og af fortolkninger af domme og af retspraksis.

Med hensyn til eventuelle ændringer har regeringen ingen planer om at nedsætte et ekspertudvalg, for det er der ikke noget behov for. Hr. Morten Østergaard henviser til en masse organer, men hvis man gerne vil have ændret den danske udlændingelovgivning – eller rettere: Hvis man gerne vil have lempet lovgivningen – er det fair nok. Men så kom dog med forslag om det i stedet for at forsøge at skubbe nye eksperter foran, for det er en politisk og ikke en juridisk beslutning.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Til illustration af den måde, diskussionen her foregår på, kom Institut for Menneskerettigheder med konkrete henvisninger til artikler, til domme og til alt muligt andet, f.eks. 28-års-reglen. Svaret fra ministeriet, som skulle foretage den saglige vurdering, var, og jeg citerer fra side 4:

»Integrationsministeriet finder, at den forskelsbehandling, 28-års-reglen kan indebære mellem danske statsborgere, er sagligt begrundet.«

Men det er jo ikke en juridisk argumentation. Det er netop, som ministeren siger, en politisk argumentation, og derfor vil jeg gentage mit spørgsmål: Findes der ingen saglige internationale institutioner? Jeg kan give et hint om en, jeg synes man burde overveje, nemlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Er det sådan, at hvis Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fælder en dom, som går Danmark imod, vil ministeren så tage initiativ til at ændre lovgivningen eller den administrative praksis? Eller vil man igen sige: Jamen vi synes, der er en usaglig begrundelse, så den dom tager vi ikke notits af?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nej, vi forholder os til de domme, der bliver afsagt, og vi forholder os også til den kritik, der rejses, og hvis vi mener, der er grundlag for ændringer, ændrer vi reglerne.

Angående 28-års-reglen eller ikke 28-års-reglen går Institut for Menneskerettigheders kritik på, at der sker en forskelsbehandling af danske og udenlandske statsborgere. Her vil jeg bare henvise til, at Højesteret lige har afsagt en dom, der siger, at Højesteret finder, at en sådan forskelsbehandling på grund af indfødsret ikke er i strid med diskriminationsforbuddet i menneskerettighedskonventionen, artikel 14, sammenholdt med artikel 8, jævnfør Menneskerettighedsdomstolens dom osv. osv. osv.

Kl. 13.15

Det, Institut for Menneskerettigheder siger om 28-års-reglen, er sådan set ikke om 28-års-reglen i sig selv, men om at der skelnes. Vi skelner mellem, hvor lang tid man har haft dansk statsborgerskab, og om man er dansk statsborger eller ej, og Højesteret siger, at en sådan skelnen kan vi godt foretage.